

เทศน์เช้า วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาโลกมันมีปัญหากัน โลกมีปัญหามาก มีการก่อการร้าย มีการแก่งแย่งกัน ทุกคนเรียกร้องความเป็นธรรม ทุกคนเรียกร้องความเป็นธรรมนะ ใครก็เรียกร้องความเป็นธรรม ว่าความเป็นธรรมเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา แต่ความเป็นธรรมของใครล่ะ

เขาว่าทำความเป็นธรรมของเขา ว่าศาสนาสอนอย่างนั้น ลัทธิสอนอย่างนั้น แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมา เวลาท่านสละ เวลาปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ สละชีวิต สละทุกอย่าง ท่านสละเพื่ออะไร? เพื่อความสุขของโลกไง เราสละชีวิตของเราเพื่อความสุขของโลก ไม่ใช่จะไปต้องการความเสมอภาค ต้องไปกดให้เขามาเสมอเรา เราต่างหากสละของเราขึ้นไป มันเป็นบารมี

สิ่งที่เป็นบารมี เหมือนกับผู้นำ ผู้กำหนดนโยบาย เขาไม่ต้องออกมาหรอก เขาสั่งนโยบาย คำเดียว ทุกคนต้องขับเคลื่อนไปตามนโยบายของเขา ถ้าไม่ขับเคลื่อนไปตามนโยบายของเขา เขามีอำนาจนะ อำนาจของโลกไง ถ้าอำนาจของโลกเป็นสภาวะแบบนั้น อำนาจของโลกคืออำนาจที่ว่า มันมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง มันทำอย่างนั้น อำนาจอันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็นอำนาจที่ร้อนมาก ร้อนมากเหมือนกับไฟ ทุกคนปรารถนา กัน โลกต้องการอย่างนั้นเพราะมีค้นหาความทะยานอยาก คิดว่าถ้ามีอำนาจแล้วจะขับเคลื่อนทุกอย่างได้ตามความพอใจของตัวเอง แต่มันเป็นไปได้ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เพราะอะไร

อย่างเช่นภูเขาไฟระเบิดอย่างนี้ อย่างเช่นแผ่นดินไหว ใครจะมีอำนาจเหนือมันล่ะ มันมีกรรมไง กรรมมีสภาพว่า สิ่งที่เป็นเรื่องของกรรม สภาพของกรรม สภาพะไร ทำไมเครื่องบินตก เขาทำอะไรกัน เขาถึงต้องมาตายพร้อมกันในเครื่องบินลำนั้น เห็นไหม เกิดสงครามโลกทีหนึ่ง นี่เป็นล้านๆ คนจะต้องตาย โลกกระบาดก็เหมือนกัน เวลาโรคระบาด นี่เป็น ระบาดมาก ระบาดน้อย

แล้วต่อไปนี่ยิ่งน่ากลัวมากถ้าเป็นเชื้อไวรัสต่างๆ ที่มันระบาด มันจะเป็นสิ่งที่น่ากลัว น่ากลัวเพราะถึงคราวหนึ่งถ้าสัตว์โลกทำกันอย่างนี้ สัตว์โลกทำกรรมของตัวเองแล้วก็ไปเรียกร้องความเป็นธรรมนะ

เวลาเรียกร้องความเป็นธรรม เรียกร้องความเป็นธรรมต้องการหาความเป็นธรรม แต่ไม่คิดถึงความเป็นธรรมในหัวใจของตัวเองเลย ถ้าเป็นธรรมในหัวใจของตัวเอง เราต้องย้อนกลับมาดูตรงนี้ไง เวลามันเคลื่อนไหวนี้เคลื่อนไหวอย่างไร โลกกับธรรมมันต่างกันตรงนี้ ทางเรื่องของโลกมันเป็นวัตถุที่มันจับต้องได้ เป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้ไง แต่เรื่องของธรรมมันก็พิสูจน์ได้ แต่พิสูจน์ได้ด้วยหัวใจของผู้ที่มีอำนาจวาสนานะ

อำนาจวาสนา เห็นไหม เวลาเราเจอพระปฏิบัติ เราก็มองปฏิบัติเริ่มต้นมามีความสุขมาก แต่ก็ไปเสียบั้นปลาย เสียบั้นปลายเพราะอะไร เพราะเวลาเขาเจอลาภ เจอสักการะ เขายืนตัวของเขาเองไม่ได้ ถ้าจิตนี้ไม่มีมาตรฐาน จิตนี้ไม่มีพื้นฐานของมัน เวลาเจอสิ่งที่ดึงดูดต่างๆ มันต้องเคลื่อนไปตามอำนาจของกิเลสทั้งนั้น สิ่งที่เคลื่อนไปตามอำนาจของกิเลส ทำไมเริ่มต้นมันเป็นความสุขยามละ แต่ทำไมเบื้องปลายทำไมมันไปมีปัญหาละ? มันมีปัญหาเพราะมันมีกิเลส มีความเห็นแก่ตัว มีความเป็นไปของหัวใจ มันจับเคลื่อนไปได้ มันถึงว่าไม่เป็นธรรมในใจของตัวเอง

เวลาเราเรียกร้องความเป็นธรรม เราเรียกร้องความเป็นธรรมทั้งหมดเลย แต่ในหัวใจเราทำไมมันไม่เป็นธรรมละ ไม่เป็นธรรมเพราะมันมีสูงมีต่ำในหัวใจนั้น ตัดหาความทะยานอยาก เวลาความต้องการมันก็เรียกร้องมาอยากได้สิ่งที่จะต้องเป็นไป เวลามันไม่ต้องการ สิ่งของมันไม่พอใจมันก็จะผลัดออก สิ่งที่ผลัดออก นี่มันไม่เป็นธรรม มันไม่เสมอภาค ถ้าใจไม่เสมอภาคมันก็คิด เห็นไหม ลากสักการะ พระอนาคามียังคิดในลากสักการะ คิดในชื่อเสียง คิดในการที่เขาับหน้าถือตานั้น ถ้าคนมาไม่นับหน้าถือตาก็ไปโกรธเขาไปแค้นเขาเพราะอะไร ทั้งๆ ที่เขาให้ของอยู่นะ เขามาถวายของอยู่ แต่เขาไม่สงบไม่เสถียรก็รับเขาไม่ได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องของธรรมนะ สิ่งใดก็รับได้

เวลาสัตว์มันเป็นของมัน มันคาบมาอะไรมามันจะเคารพได้อย่างไรละ มันเป็นไปไม่ได้หรอก แต่ถ้ามันมีความรักมีความผูกพัน มันก็เป็นสภาวะแบบนั้น สภาวะแบบนั้นมันมีสูงมีต่ำ ถึงกาลถึงเวลาของมัน

กาลเวลาของคนนะ คนเราเกิดมาทั้งชีวิตมันลุ่มๆ ดอนๆ ทุกคน คนเราเกิดมาไม่ใช่ว่ามีศรีสุขตลอดไปนะ ความมั่งมีศรีสุข ความทุกข์ความยากของใจ มันต้องประสบตามอำนาจของการดำรงชีวิตในความเป็นไปของโลก โลกมันจะแปรสภาพอย่างนี้ตลอดไป ถ้าโลกมันแปรสภาพอย่างนี้ตลอดไป เราจะทำสภาวะแบบใดให้ใจเรามั่นคงล่ะ ถ้าเราใจมันคง ถ้าเราได้เสียสละ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละ เสียสละแบบเรานะ ไม่ใช่เสียสละแบบความเรียกร้องนะ

เราเวลาเสียสละขึ้นมา เราจะเรียกร้องว่าทุกคนว่าเราทำบุญตามองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมีผู้มาถามตลอดไปว่า เวลาทำบุญในศาสนาพุทธว่ามีบุญมหาศาล บุญมหาศาล ทำไมเศรษฐกิจโลกไม่เป็นชาวพุทธสักคนหนึ่ง เศรษฐีโลกเป็นศาสนาอื่นทั้งหมดเลย

เศรษฐกิจโลกต่อไปมันจะเป็นชาวพุทธ คอยดูต่อไปข้างหน้าสิ จะเป็นชาวพุทธนะ แต่ถ้ามันถึงกาลถึงเวลาของเขา ถึงกาลถึงเวลาของเขาด้วย ดูเศรษฐกิจตอนนี้จะไปที่ทางเอเชียทั้งหมดเลย เอเชียจะดึงดูดทรัพยากรมาทั้งหมด ในเมืองจีนทั้งหมดนะ ถ้าถึงที่สุดออกมา ต่อไปข้างหน้าแล้ว คอยดูกันว่าสิ่งนี้จะป็นสภาวะแบบใด

เพราะความคิดของโลกมันทันกันได้นะ เราเรียนทันกันได้ จะจบดอกเตอร์ จะจบขนาดไหน เราเรียนไปเราต้องจบได้ เราจบได้ เห็นไหม แต่ในเรื่องของหัวใจ การทำความเสมอภาคในหัวใจ เป็นธรรมในหัวใจนี้สำคัญมาก ถ้าเป็นธรรมในหัวใจ มันมีความเป็นธรรมของมัน มันจะสงสารนะ มันจะมีความเมตตาสงสาร มันสงสาร เหมือนพ่อแม่ลูกเลย พ่อแม่ลูก พ่อแม่รักลูกไหม พ่อแม่ปรารถนาให้ลูกเป็นคนดีไหม พ่อแม่ต้องการให้ลูกอยู่ในสังคมได้ไหม? พ่อแม่ทุกคนต้องคิดอย่างนั้นหมดเลย แต่ลูกเป็นไปตามความปรารถนาของพ่อแม่บ้างไหมล่ะ

ถ้าเป็นคนดีมีศีลธรรมก็เป็นไปตามความปรารถนาของพ่อแม่ก็ได้ เขาไปไม่ถึงที่สุดก็ได้ เขาเห็นพ่อแม่ของเขายิ่งจู้จี้จ้ำไชเขา เขาต่อต้าน เขาประชดชีวิตของเขา ทั้งๆ ที่ทำคุณงามความดีให้เขานะ แต่เด็กมันก็มีความต่อต้าน มีความเป็นไปของมัน นี่เรื่องสภาวะกรรมอย่างนี้มันมีมาตลอดนะ

เพราะจิตที่มากเกิด เกิดมาส่งเสริมกันก็มี เกิดมาเพื่อทำลายกันก็มี สิ่งสภาวะกรรมแบบนี้มีอยู่แล้ว ทำไมองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้ามีบารมีมาก ทำไมเกิดพระเทวทัตล่ะ ทำไมเกิดฉัพพัคคีย์ในศาสนาขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ

เพราะสังคมใดก็แล้วแต่ถ้ามีคนหมู่มากแล้วมันต้องมีติมีเลวปนกัน สิ่งที่มีเลวมิติปนกันนี้ เหมือนเหรียญมีสองด้าน ถ้าเหรียญมีสองด้าน เราจะพลิกเหรียญด้านไหนออกมาใช้ เราจะพลิก เหรียญด้านไหน เพราะอะไร เพราะการประพฤติปฏิบัติ ต้องมีการประพฤติปฏิบัติ ชาวพุทธเข้าใจ กัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง เราก็ปล่อยวางแล้ว ปล่อยวางแล้ว...ปล่อยวางอย่างนี้ปล่อยวางโดยประสาณะ หลวงปู่ชาบอก “ปล่อยวางแบบควาย”

พระฝรั่ง หลังคาเขารั่ว เขาไม่ยอมซ่อมแซมของเขา แล้วหลวงปู่ชาไปเห็นเข้า เลยถามว่า ทำไมถึงไม่ซ่อมแซมล่ะ

“ผมปล่อยวางครับ ผมปล่อยวางครับ”

การซ่อมแซมเครื่องอยู่อาศัย เหมือนเราเจ็บไข้ได้ป่วย เราเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็ต้องดูแลรักษา ร่างกายของเราเพื่ออะไร? เพื่อจะมาประพฤติปฏิบัติ นี่เหมือนกัน เวลาบ้านเรือนของเรามันชำรุดเสียหาย เราก็ต้องซ่อมต้องแซม ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย ครอบครัวยุคใดตระกูลใดจะเสื่อมเพราะอะไร เพราะไม่มีการซ่อมแซมรักษา สิ่งที่รักษาสมบัติตัวเอง ถ้ามีการซ่อมแซมรักษา มีการประหยัด ครอบครัวนั้น ตระกูลนั้นจะยั่งยืนเพราะอะไร เพราะมีการเก็บรักษา มีการสงวนรักษา มีการรักษามัน

เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็วางไว้ แต่เวลาเราปฏิบัติ เราก็คิดว่า เราปล่อยวาง ปล่อยวางแบบกิเลสใจ นี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้องทำอะไรเลย พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง เราก็ปล่อยวางกัน เราปล่อยวางกัน เห็นไหม ถึงบอกว่ามันถึงต้องมีการข้ามพินดีและชั่ว ดีคือ มรรคอรียตัจจัง มรรคคือการกระทำประพฤติปฏิบัติ แต่เราประพฤติปฏิบัติ เราจะสร้างคุณงามความดีกัน เราให้ทานกันก็บอกว่า พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง ไม่ต้องไปวัดหรือ เราปฏิบัติที่บ้านก็ได้ อะไรก็ได้

ได้ ทำอะไรก็ได้ ได้ในสภาวะแบบนั้น แต่ถ้ามันสะดวก มันมีคนชี้แนะ เหมือนลูกกำพร้าว ลูกกำพร้าวเกิดมาไม่มีพ่อแม่ มันต้องดิ้นรนด้วยตัวของมันเอง แต่ลูกมีพ่อแม่ พ่อแม่จะเลี้ยงดูลูก นี่ก็เหมือนกัน ผู้ที่ปฏิบัติธรรมอาศัยครูบาอาจารย์เปิดความสว่างในที่มีคนนั้น ถ้าเปิดความสว่างในที่มีคนนั้น การประพฤติปฏิบัติมันจะง่ายขึ้น

การหาครูอาจารย์มันต้องเป็นอย่างนั้น ที่ไปวัดไปวาไปเพื่ออย่างนั้น ไปวัดใจเรา วัดใจ ไปวัดเพื่อดูความเป็นไปของใจของเรา วัดใจใจ ข้อวัตรปฏิบัติคือใจของเรา ถ้าใจของเรามีวัด ไปวัดมาเราก็เทียบเข้ามา วัดไม่เหมือนบ้านนะ ถ้าเราไปวัดกัน แต่ในโลกเป็นใหญ่ จะพัฒนาให้เป็นเหมือนบ้าน ให้มีความเหมือนบ้าน

ไม่เหมือน วัดไม่เหมือนบ้าน วัดต้องมีข้อวัตรปฏิบัติ วัดมีกฎระเบียบกติกากองวัด วัดเป็นที่ประพฤติปฏิบัติ วัดเป็นความสงบสงัดของใจ วัดเป็นสิ่งที่ว่าเราพึ่งอาศัย เหมือนโรงพยาบาล เราจะผ่านโรงพยาบาลนี้ห้ามบีบแตรนะ เสียงดังไม่ได้ คนไข้เขาจะตกใจ ผ่านโรงพยาบาลยังต้องมีความสงบเลย แล้วเวลาเข้าวัดไปจะให้เหมือนบ้าน เป็นไปไม่ได้ บ้านของเรา เราอยู่อย่างไรก็ได้

ถึงว่าจากบ้านไปวัด ไปวัดใจ ความสงบสงัดเป็นอย่างไร ความฟุ้งซ่านในบ้านของเราเป็นอย่างไร ให้หัวใจมันประสบสิ่งนี้มันจะเข้าใจแล้วมันแยกแยะของมันเอง ตามความฉลาดของใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นฉลาด มันจะแยกแยะสิ่งนี้เป็นไฉน มันเทียบเคียงสิ่งนี้เข้ามา มันก็ย้อนกลับเข้ามาในหัวใจ นี่ย้อนกลับเข้ามาในหัวใจนะ

ผู้ที่มีปัญญาจะมองความเห็นต่างๆ เป็นประโยชน์ทั้งหมดเลย ผู้ที่โง่เขลานั้น ทั้งๆ ที่ว่าย่นไให้นะ ย่นไให้จากใจดวงหนึ่งย่นไให้ใจอีกดวงหนึ่ง มันยังปฏิเสธว่าสิ่งนี้เป็นยาพิษ สิ่งนี้มียาพิษนะ ทั้งๆ ที่ใจของครูบาอาจารย์เป็นธรรมทั้งหมดแล้วย่นไให้ ย่นไให้ เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์สั่งสอนบอกว่าใจนี้มันมีกิเลส เหมือนเด็กเลย มันชน มันจะย่นมือออกไปหยิบสิ่งที่เป็นของร้อน ครูบาอาจารย์จะตบมือนั้นออกมา ตบมือนั้นเลยนะ ตบมือไม่ให้ไปหยิบอันนั้นเพราะเด็กนี่อธิบายมันเข้าใจไม่ได้ เพราะในเหตุปัจจุบันนั้นมันจะย่นมือไปจับความร้อน ต้องปิดมือนั้นออกจากความร้อนนั้น ถ้าปิดมือออกจากความร้อนนั้น นั่นคือคำสั่งสอนของท่าน

ถ้าคำสั่งสอนของท่าน ถ้าเราไม่เข้าใจก็ว่าทำไมโหดร้าย ทำไมรุนแรง เพราะต้องปิดออก ปิดออก เพราะมันจะร้อน แล้วถ้าเราหยิบสิ่งใด มือเราจะพอง เราจะร้อน แล้วมันจะเจ็บปวดตลอดไป แต่เราก็ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจนะ นี่จากใจดวงหนึ่งส่งไให้ใจอีกใจดวงหนึ่ง มันยังไม่เข้าใจ สภาวะแบบนั้นเลย สภาวะแบบนี้ การประพฤติปฏิบัติมันถึงว่า เรื่องของกิเลสมันมีต้นหาคความทะยานอยาก

ถึงเรื่องของโลก เวลาเรื่องของโลกแย่งกัน แย่งกันเพื่อมีอำนาจวาสนา เพื่อมีความอยากใหญ่ นี่เป็นคนดีหมดเลย เวลาหาเสียงเป็นคนดีหมดเลย เวลาต้องการอำนาจ ทุกคนจะเป็นคนดี

มาก คนดี เห็นไหม ดีเพื่ออะไร? ดีเหมือนเราที่ว่าเราทำทาน ทำทานดีเพื่อดี ไม่ต้องการสิ่งใดเลย แต่ในเมื่อเหตุการณ์เป็นสภาวะแบบนั้น สัจจะเป็นอย่างนั้น ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนั้น มันต้องได้บุญ สภาวะของมัน ได้บุญตามสภาวะของมัน แต่เวลานี้เหมือนกันทำคุณงามความดี โฆษณาหาเสียงว่า เราเป็นคนดีหมดเลย แต่เบื้องหลังมันเป็นสภาวะแบบเข้าไปแสวงหากันทั้งหมดเลย ไปเพื่อค้นหา ความทะยานอยากอันนั้น เพราะเป็นโลกใจ โลกเป็นอย่างนั้น

คนมีศีลธรรมจริยธรรมเป็นผู้นำ เป็นคนดีคนหนึ่ง แต่ทุกคนมีกิเลสหมด ปุถุชนทั้งหมด คนที่เป็นปุถุชน สิ่งที่มีสิ่งที่ว่ามันเป็นลาภ เป็นสักการะ เป็นสรรเสริญ สิ่งนี้จะทำให้หัวใจนั้น คลอนแคลนทั้งหมด สิ่งที่เป็นปุถุชนไม่เหมือนกับจิตใจของพระอริยเจ้า พระอริยเจ้าเหมือนกับ หลักปักอยู่ในดิน ที่ว่าหลัก ๘ สอกรปักอยู่ในดิน ๔ สอก ลมพัดหวั่นไหวขนาดไหนมันก็ไม่คลอน แคลนไป แต่ปุถุชน ปุถุชนคนหนาไปด้วยกิเลส ดินขนาดไหน มันก็เหมือนชีวิตเรา ดีแต่เริ่มต้น สุดท้ายแล้วมันก็มีการเปลี่ยนแปลง สุดท้ายมันเป็นสิ่งที่ว่ามันมีอำนาจวาสนาเข้าไป คนมีอำนาจถ้า มีบริวาร บริษัทบริวารที่ว่าคอยแต่สรรเสริญอย่างเดียว มันจะล้มลุกคลุกคลานไม่ได้ แต่ถ้าคนมีสติ คนมีอำนาจวาสนาจะไม่เป็นแบบนี้

เวลาจักรพรรดิ ในสมัยพุทธกาลจักรพรรดิต้องเป็นธรรมมาก เวลาจักรมันเคลื่อน จักรพรรดินั้นต้องสละราชสมบัติออกบวช ออกบวชเพื่อให้จักรพรรดินั้นมีดำรงต่อไป แต่ถ้าฝืน เห็นไหม ฝืนเพราะหวงอำนาจ ฝืนเพราะอยากใหญ่ ฝืนเพราะมีความต้องการอันนั้น สมบัติ จักรพรรดินี้จะเสื่อมไป เสื่อมไป ม้าแก้ว ขุนคลังแก้ว นางแก้วต่างๆ มันจะเสื่อมไป นี่เป็นสมบัติ จักรพรรดิ นี่เรื่องของกรรมมันลึกลับมหัศจรรย์ขนาดนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติมาจนหัวใจพ้นจากกิเลสทั้งหมด ด้วยอำนาจ วาสนาบารมีเห็นสภาวะตามความเป็นจริงอย่างนี้หมดเลย แต่โลกต้องการเพียงวิทยาศาสตร์ ต้องการพิสูจน์ ถ้าโลกวิทยาศาสตร์ต้องการพิสูจน์ว่าสิ่งนี้เป็นวิทยาศาสตร์ เจ็บไข้ได้ป่วยต้อง รักษาหาย ต้องรักษาได้ ต้องเป็นไปได้ ต้องควบคุมโรคได้ เห็นไหม จะควบคุมโรคได้ คุณลักษณะ การเกิดแผ่นดินไหว เกิดอะไรต่างๆ มันเป็นธรรมชาติของเขา ควบคุมไม่ได้ สิ่งนี้จะควบคุมไม่ได้ โลกนี้เป็นอนินทรีย์ มันต้องเคลื่อนไปของมัน โดยธรรมชาติของมัน

แล้วเรื่องของชีวิตก็เหมือนกัน เรื่องของกรรม กรรมของแต่ละบุคคลสร้างสมมาไม่ เหมือนกัน จะต้องให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นไหม หนึ่ง เจ็บไข้ได้ป่วยเพราะ

ร่างกายเสื่อมโทรมโดยธรรมชาติของมัน นี่เป็นธรรมชาติของมันหนึ่ง เจ็บไข้ได้ป่วยความ
อุปาทานนะ นี่ไม่ได้เจ็บไข้ ไม่ได้ป่วย ก็อุปาทานคิดซ้ำ ย้ำคิดย้ำทำ คนจิตเพศ คนป่วยไข้ทางจิต
มันจะเป็นสภาวะแบบนี้ เพราะอะไร เพราะมันมีสภาวะกรรมของมัน นี่อุปาทาน

แล้วก็เรื่องของกรรม เรื่องของกรรม สภาวะของกรรมนะ เราเจ็บไข้ได้ป่วยเล็กๆ น้อยๆ เรา
จะไปโรงพยาบาลหาเท่าไรก็ไม่เจอ เวลาลูกกลมไปขนาดไหน มันลูกกลมไปมันก็ยังไม่เห็นสภาวะ
แบบนั้น มันจะคลาดเคลื่อนไปกับเรื่องเครื่องมือเครื่องมือ จะผิดพลาดไปจากเรื่องของการรักษา
มันจะมีผิด มีพลาด มีเป็นไปให้กรรมอันนั้นมันต้องเป็นไป กรรมนี้ก็เป็นเรื่องที่ว่ามันมีเหตุมีผล
เหตุผลของกรรมเป็นอินไตยอันหนึ่งนะ

อินไตยคือว่าพุทธวิสัย เรื่องโลก เรื่องฆาน และเรื่องกรรม กรรมนี้เป็นอินไตยเพราะมัน
ลึกลับมหัศจรรย์มาก เพราะอะไร เพราะว่าถ้าย้อนไปอดีตชาติ สาวไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าสาวไปแล้วมันไม่มีต้นไม่มีปลาย มันลึกลับซับซ้อนคือมันซ่อนมาจนแบบว่าจะอธิบายสิ่ง
นี้ไม่ได้เลย มันจะให้ผลขนาดไหน แต่มันมีเหตุมีผลที่ว่ามันต้องทำมา สิ่งนี้ทำมา แต่ถ้าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนกลับจะเห็นสภาวะแบบนั้น

สมัยที่ว่า พาหิยะพึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์หนเดียวทำไมเป็นพระอรหันต์
ขึ้นมาละ เป็นชีเปลือยนะ เป็นพ่อค้าต่างแล้วเรือแตก เรือสำเภาแตก ขึ้นบกขึ้นมาไม่มีอะไรเลย ชี
เปลือยขึ้นมา คนเขากราบไหว้ คนเขาสรรเสริญ เพราะว่าตัวเองมีปรัชญาพูดให้เขาฟังได้ เขา
เลื่อมใสมาก เพราะเคยปฏิบัติมา นี่เรื่องกรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติ นี่เคย
ปฏิบัติมา มี ๖ คนหรือ ๗ คน ขึ้นไปบนภูเขาตัด แล้วถีบบันไดทิ้งนะ ทำพระองค์ขึ้นไป บอกว่า “ถ้า
เราปฏิบัติกันใครไม่สิ้นกิเลส ไม่ให้ลงมา” อดอาหารตายบนนั้นไง นี่บุญกุศลอันนั้นทำให้มาเกิด
เกิดเป็นชีเปลือย เป็นพาหิยะนี้ แต่ผู้ที่ปฏิบัติพ้นไป คือว่าผู้ที่ปฏิบัติพร้อมกันไป เขามาเตือนใจ

“ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านอย่าหลงตัวเอง”

นี้ได้สติใจ ได้สติแล้วไปพึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์คราวเดียวเท่านั้นเป็น
พระอรหันต์ขึ้นมาเลยนะ นี่อำนาจวาสนาเป็นอย่างนั้น แต่เวลาพอเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ได้สติ
มาก ขอบวชใจ ขอบวช แต่เวลาขอบวชแล้วหาบริวาร ๘ ไม่ได้นะ นี่พระอรหันต์ ไปหาบริวาร ๘
อยู่ จนควายขวิดตาย ควายขวิดพระอรหันต์องค์นี้ตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า
ให้พระไปจัดการเผา จัดให้เรียบร้อย

กรรมของแต่ละบุคคลเป็นอินโดย เรื่องของกรรมพิสูจน์กันด้วยการประพฤติปฏิบัติ ถ้าถึงที่สุดแล้วนะ พ้นจากกรรม จิตนี้พ้นจากกิเลสทั้งหมดแล้ว อันนี้จะเป็นสิ่งที่ประเสริฐสุดในศาสนาพุทธเรา

ศาสนาพุทธเราเวลานิพพานแล้วนะ อยู่โดยอิสระเสรีภาพ ไม่ใช่ไปอยู่กับอาตมัน ไปอยู่กับสิ่งต่างๆ ที่เขาคาดหมายกัน นั่นคือการคาดหมายของลัทธิต่างๆ ที่ว่า ศาสดามีกิเลส เวลาบัญญัติออกมาเป็นศาสนา เป็นลัทธิต่างๆ ก็มีแต่จะทำให้โลกร้อนเป็นไฟ มองไปข้างหน้าแล้วน่าคิดมาก เพราะอะไร เพราะมันเป็นความคิด เป็นความรู้สึก ถ้าเป็นความคิด ความรู้สึก นี่ฝังใจกันตลอดไป พยายามฝังใจเข้าไป พอมีการฝังใจส่งต่อไปแล้วมีการกระทำออกมา เพราะอยู่ที่ความคิด ถ้าความคิดมันจะฝังไป โลกมันน่าจะมีปัญหาอยู่ เอวัง